

JAMES S. A. COREY

POPEL BABYLONU

Expanze - kniha šestá

TRIFID

V nakladatelství TRITON již vyšlo:

JAMES S. A. COREY
série Expanze

1. Leviatan se probouzí
2. Kalibánova válka
3. Abaddonova brána
4. O poklad Ciboly
5. Hry Nemesis
6. Popel Babylonu

POPEL BABYLONU

EXPANZE - KNIHA ŠESTÁ

JAMES S. A. COREY

POPEL BABYLONU

EXPANZE - KNIHA ŠESTÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

James S. A. Corey
POPEL BABYLONU

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Babylon's Ashes
Copyright © 2016 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2017
Cover © Daniel Dociu, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-397-5

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

*Mattovi, Hallie a Kennovi,
kterým se nedostalo žádného uznání, a přitom tohle vše umožnili*

Prolog: Namono

Kameny popadaly před třemi měsíci, a teď už Namono tu a tam zahlédla na obloze trochu modři. Dopad u Laghouatu – první z úderů, které zničily svět – vyhodil do vzduchu tolik Sahary, že celé týdny nespátřila měsíc ani hvězdy. Dokonce i brunátný sluneční kotouč se jen tak tak prodíral špinavými mraky. Popel a hrubý písek pršely dolů na Větší Abuju, až se všude navršily hromady, jež změnilly její město a daly mu stejnou šedožlutou barvu, jakou mělo i nebe. Pomáhala týmům dobrovolníků odklízet trosky a pečovat o zraněné, dobře však věděla, že její vlastní dusivý kašel a černé hleny, které vyplivovala, pocházejí z toho, že vdechuje smrt.

Kráter, kde býval Laghouat, a Abuju od sebe dělilo tři a půl tisíce kilometrů. Rázová vlna i tak rozbila okna a zbořila některé domy. Zprávy uváděly dvě stovky mrtvých přímo ve městě a čtyři tisíce raněných. Všechny nemocnice a polikliniky byly přeplněny. Nejste-li v ohrožení života, zůstaňte laskavě doma.

Elektrická rozvodná síť kvapem selhávala. Nesvítilo slunce, které by nabíjelo solární elektrárny, ty větrné špinavý vzduch zanášel rychleji, než je lidé stačili čistit. Než dorazil fúzní reaktor z Kinshasy na severu, strávila polovina města patnáct dní potmě. Jelikož přednost měla hydroponická zařízení, nemocnice a vládní budovy, i teď byly částečné výpadky na denním pořádku. Spojení prostřednictvím terminálů bylo nestabilní a nespolehlivé. Občas zůstali celé dny odříznuti od světa. To se dalo čekat, říkala si, jako by něco takového skutečně bylo možno předvídat.

Ale po třech měsících se přece jen ukázala na nesmírném oslepeném nebi trhlinka. Zarudlé slunce se klonilo k západu a na východě se rozzála světla měsíčních měst jako drahokamy v modrém poli. Ano, bylo to nedokonalé, poskvrněné, špinavé, ale modré. Nono se tím při chůzi těšila.

Mezinárodní okrsek patřil historicky k nejnovějším. Jen pár budov zde překročilo stáří sta let. Záliba předchozí generace v širokých hlavních ulicích mezi bludišti úzkých uliček a pokroucené kvazi-organické architektuře poznamenala celou čtvrt. Nad tím vším se tyčila Zuma

Rock jako trvalý orientační bod v krajině. Popel a prach na skále nadělaly šmouhy, ale nemohly ji změnit. Toto bylo rodné město Nono. Místo, kde vyrůstala, a místo, kam svou malou rodinu přivedla na konci jejich dobrodružství. Domov, kde chtěla tiše odpočívat.

Nono se trpce, kašlavě zasmála, načež se rozkašlala doopravdy.

Středisko humanitární pomoci tvořil nákladák zaparkovaný na kraji veřejného parku. Na boku nesl symbol trojlístku, logo hydroponických farem. Nikoli Spojených národů, ba ani místních úřadů pro rozdělování podpory. Naléhavost situace setřela i vrstvy byrokracie. Věděla, že by měla být vděčná. Věděla o místech, kam nedorazily vůbec žádné vozy.

Mírně se svažující kopce, dříve porostlé trávou, pokryla ztvrdlá kůra prachu a popela. Tu a tam klikaté trhliny a rýhy ukazovaly, kde si děti i tak hrály, ale právě teď se tu žádné neklouzalo. U vozu se tvořila fronta. Zařadila se do ní. Lidé, kteří tu čekali s ní, měli všichni tytéž prázdné výrazy. Otřes, vyčerpání a hlad. A žízeň. V mezinárodním okrsku se nacházely početné norské a vietnamské enklávy, ale bez ohledu na barvu kůže nebo vlasů teď z lidí popel a zoufalství učinily jediný kmen.

Boční strana vozu se odklopila, čekající fronta se pohnula. Dávky na další týden, ať už budou sebechudší. Když na ni přišla řada, pocítila Nono slabý osten zahanbení. Nikdy v životě nepotřebovala státní podporu. Ona sama patřila k těm, kdo pracovali pro jiné, ne k těm, kdo pomoc vyžadovali. Jenomže teď ji potřebovala také.

Postoupila dopředu. Muže, který vytahoval balíky, už viděla. Měl široký obličej a hnědou pleť s černými pihami. Zeptal se na adresu, sdělila mu ji. Po chvilce šátrání jí s nacvičenou efektivitou robota podal bílý plastový sáček, vzala si ho. Zdál se strašlivě lehký. Setkali se očima, když se hned neposunula dál.

„Mám manželku,“ řekla Namono. „A dceru.“

V očích se mu zablesklo neskrývaným hněvem, tvrdým jako políček. „Kdyby dokázaly urychlit zrání ovsu nebo vyčarovat ze vzduchu rýži, tak je sem pošlete. Jinak – zdržujete.“

Cítila, jak se jí v očích hromadí palčivé slzy.

„Jeden balík na domácnost,“ štěkl na ni. „Další!“

„Ale –“

„Běžte!“ houkl a luskl prsty. „Za vámi jsou lidé.“

Ustoupila stranou a zaslechla, jak si mumlá cosi neslušného na její adresu. Její slzy nebyly moc vydatné. Sotva stály za utření. To jen, že tolik pářily.

Strčila si balík pod paži, a jakmile se jí oči vzpamatovaly a začala zase vidět, sklonila hlavu a vyrazila k domovu. Nemohla se zdržovat. Byli tu

další, zoufalejší nebo méně zásadoví než ona, kteří číhali v koutech nebo u dveří na příležitost ukrást těm neopatrným vodní filtry a jídlo. Kdyby nekráčela dostatečně rázně, mohli by si ji splést s obětí. Pár bloků se její mysl, zjitřená hladem a únavou, zabývala představami, jak bojuje s lupiči. Jako by jí násilí mohlo přinést uvolnění a klid.

Při odchodu z domu slíbila Anně, že se na zpáteční cestě zastaví u starého Gina a zajistí, aby se stařec dostal k vozu s příděly. Ale když dorazila k odbočce, zamířila přímo domů. Byla unavená až do morku kostí a nedokázala čelit představě, jak starce podpírá a vrací se s ním do fronty. Řekne Anně, že zapomněla. Bude to skoro pravda.

V zatáčce, jež vedla ze široké třídy do obytné slepé uličky, kde bydlely, zjistila, že násilné fantazie v její mysli se změnily. Ten, koho ve své představě zbilá, dokud se neomluvili a neprosili o slitování, už nebyli zloději, ale ten pihovatý chlapík od humanitární pomoci. *Kdyby dokázaly urychlit zrání ovsu.* Co to vůbec mělo znamenat? To si dělal legraci, že by jejich těla mohla sloužit jako hnojivo? Dovolil si vyhrožovat její rodině? Kdo si zatraceně myslel, že je?

Ne, promluvil hlas v její mysli, tak zřetelně, jako by ta slova řekla Anna. Ne, zlobil se, protože by rád pomohl víc, ale nemůže. Vědět, že to, co můžeš dát, není dost, je těžké břímě. Nic víc. Odpuť mu.

Namono věděla, že by měla, ale neodpustila.

Jejich domek byl malý. Půltucet pokojíků, natlačených na sebe, jako by si je dítě vymodelovalo z vlhkého písku. Nenašla se v něm rovná linie, žádný úhel nebyl pravý. Celému prostoru to dodávalo jaksi přírodní vzhled, jako by žily v jeskyňce, ne v lidské stavbě. Než otevřela dveře, na okamžik se zastavila a pokusila se vyčistit si hlavu. Slunce zapadalo za Zuma Rock a v širokých pruzích světla, jež se prodíraly kolem skály, bylo ve vzduchu vidět prach a kouř. Jako by ten kámen měl svatozář. Na temnější obloze se objevila světlá tečička. Venuše. Dnes v noci možná uvidí hvězdy. Držela se té naděje jako záchranného člunu v moři. Možná uvidíme hvězdy.

Uvnitř v domku bylo uklizeno. Rohože vyklepané, cihlové podlahy zametené. Vonělo to tu po šeríku díky sáčku se svíčkou, který Anně přinesla jedna z jejích farnic. Namono si setřela poslední stopy po slzách. Teď mohla předstírat, že má oči zarudlé vinou toho vzduchu venku. I kdyby jí neuvěřily, mohly to také předstírat.

„Haló?“ zavolala. „Je někdo doma?“

Nami se s vypísknutím vyřítla ze zadní ložničky, bosé nohy jí pleskaly o cihly, když běžela ke dveřím. Její malá holčička už nebyla tak

malá. Sahala už Nono do podpaží. Anně až k ramenům. Zaohlenost dětské postavy se ztrácela, pomalu se v ní začínala ozývat dovádívá krása dospívání. Pleť měla dívka jen o málo světlejší než Nono, vlasy husté a kudrnaté, ale úsměv ruský.

„Už jsi zpátky!“

„No ovšem,“ řekla Nono.

„Co jsme dostaly?“

Namono vtiskla dceři do rukou balíček. S úsměvem komplice se naklonila blíž. „Tak to běž zjistit, a pak mi to povíš, ano?“

Nami se uculila a odklusala do kuchyně, jako by vodní filtr a rychle rostoucí oves byly nádherné dary. Dívčino nadšení bylo nezměrné a zčásti upřímné. Z té menší části mělo matkám předvést, že je v pořádku, že o ni si nemusí dělat starosti. V tom spočívala jejich síla – veškerá jejich síla – v úsilí chránit jedna druhou. Nono nevěděla, jestli je v důsledku toho všechno lepší, nebo horší.

Anna ležela na poduškách v ložnici. Vedle sebe měla rozevřený tlustý svazek Tolstého se hřbetem zprohýbaným od opakovaného čtení. *Vojna a mír*. Pleť měla zašedlou a ztrhanou. Nono si k ní opatrně přisedla, položila ruku na odhalenou kůži manželčina stehna těsně nad rozdrčené koleno. Kůže už se nezdála horká ani napnutá jako na bubnu. To by mělo být dobré znamení.

„Dnes jsem zahlédla modré nebe,“ řekla Nono. „V noci možná budou vidět hvězdy.“

Anna vykouzllila svůj ruský úsměv, ten, který její geny předaly také Nami. „To je dobře. Zlepšuje se to.“

„Bůh ví, že na zlepšení tu máme spoustu prostoru,“ prohlásila Namono, a hned zalitovala, že její hlas zní tak deprimovaně. Pokusila se to zmírnit a vzala Annu za ruku. „Ty také vypadáš líp.“

„Dnes jsem neměla horečku,“ řekla Anna.

„Vůbec?“

„No, jen trochu.“

„Přišlo hodně hostů?“ zeptala se Nono, pokoušejíc se udržet lehký tón. Po Annině zranění se sem nahrnuli její farníci s nabídkami pomoci, a bylo jich tolik, že Anna ani nemohla odpočívat. Namono si dupla a poslala je všechny pryč. Anna jí to dovolila, protože takhle aspoň zabráníly jejímu stádečku vzdát se pro ni zásob, bez nichž se ti lidé nemohli obejít.

„Přišel Amiri,“ ozvala se Anna.

„Vážně? A copak chtěl můj bratranec?“

„Zítرا budeme mít společnou modlitbu. Jen nějakých tucet lidí. Nami kvůli tomu uklidila v předním pokoji. Víím, že jsem se tě měla předem zeptat, ale...“

Pokývla ke své nafouklé, opuchlé noze, jako by její neschopnost postavit se za pult kazatelny byla to nejhorší, co se jí přihodilo. A možná bylo.

„Když si na to troufneš,“ pokrčila rameny Namono.

„Omlouvám se.“

„Odpouštím ti. Znovu. Vždycky.“

„Jsi ke mně tak hodná, Nono.“ Potom, potichu, aby ji neslyšela Nami, dodala: „Zatímco jsi byla pryč, slyšela jsem alarm.“

Namono pocítila chlad u srdce. „Kam to dopadne...?“

„Nedopadne. Dostali ho. Jenže...“

Ticho se protahovalo. Jenže přijde další. Další kus skály spadne dolů do gravitační studně křehkých zbytků Země.

„Nami jsem to neřekla.“ Anna se zatvářila, jako by tím, že chránila jejich dítě před strachem, spáchala další hřích, jenž si žádá odpuštění.

„To je v pořádku,“ pravila Namono. „Povím jí to, když bude třeba.“

„Jak se má Gino?“

Já zapomněla, plulo Namono někde vzadu v hrdle, ale nedokázala zahlat. Sobě snad, ale Anniny jasné oči jí to zakázaly. „Zajdu za ním příště.“

„Je to důležité,“ řekla Anna.

„Já víím. Já jen... jsem tak unavená.“

„Právě proto je to tak důležité,“ pokračovala Anna. „Když dojde ke krizi, všichni se přirozeně stáhneme k sobě. To je snadné. Potom se ale všechno vleče a musíme vynakládat velké úsilí. Musíme dát každému znát, že jsme v tom společně.“

Pokud nespadne další skála, kterou vojenské loďstvo včas nezachytí. Pokud se nezhroutí hydroponické hospodářství a všichni nezemřou hladem. Pokud nesežou vodní recyklátory. Nestane-li se tisíc dalších věcí, z nichž každá může znamenat smrt.

Ale pro Annu ani to nebude znamenat selhání. Ne, dokud se k sobě navzájem dokážou chovat vlídně a laskavě. Jestliže si navzájem něžně pomohou do hrobu, Anna to vezme tak, že dostála svému poslání. Snad bude mít i pravdu.

„Ovšem,“ hlesla Namono. „Jen jsem chtěla donést zásoby domů.“

Nami se vzápětí přihrnula do pokojíku s recyklátorem v ruce. „Hleďte! Další báječný týden pití vycištěné moči a špinavé dešťové vody!“ Zubila se přitom, a Namono už po milionté napadlo, jak dokonalou kombinací obou matek je jejich dcera.

Zbytek balíčku obsahoval ovesné polštářky připravené k ohřátí, sáčky s čínskými a hindskými prohlášeními za kuřecí stroganoff, a hrst tabletek. Vitamíny pro všechny. Analgetika pro Annu. Takže přece jen něco.

Namono seděla u své manželky, držela ji za ruku, dokud Anně neklesla víčka a její tváře nezměkly přicházejícím spánkem. Oknem byla vidět červená záře posledních zbytků soumraku, přecházející do šedi. Annino tělo se trochu uvolnilo, ztratilo se napětí v ramenou, vrásky na čele se vyhladily. Anna si nestěžovala, ale bolest ze zranění a stres z náhlé bezmoci se u ní smísily s obavami, které tu sdíleli všichni. Bylo potěšení vidět, jak to z ní padá, byť jen na chvíli. Anna byla vždycky pohledná žena, ale když spala, vypadala nádherně.

Nono vyčkala, až se její dech prohloubí a nabude pravidelného rytmu, než se zvedla z kraje lůžka. Dorazila téměř ke dveřím, když Anna promluvila hlasem ochraptělým spánkem.

„Nezapomeň na Gina.“

„Jdu tam hned,“ řekla Nono měkce a Annin dech se vrátil ke svým pravidelným spánkovým vlnám.

„Můžu jít s tebou?“ zeptala se Nami, když se Nono vrátila ke vchodovým dveřím. „Terminály teď nefungují, nemám co na práci.“

Nono zvážila odpovědi *Venku je to příliš nebezpečné* a *Matka by tě mohla potřebovat*, ale v dceřiných očích spatřila tolik naděje. „Ano, jen si obuj boty.“

Cesta k Ginovi představovala tanec ve stínech. Sluneční svit nabil nouzová světla, takže polovina domů, které míjely, zevnitř slabě zářila. O nic víc, než by dokázaly svíčky, ale přece víc než dřív. Město samotné stále tonulo v černi. Žádné pouliční lampy, žádné rozzážené mrakodrapy, jen pár světlých bodů podél klikaté arkologie na jihu.

Namono se náhle zmocnila jasná vzpomínka na dobu, kdy byla mladší než teď její dcera a poprvé letěla na Měsíc. Ten neskutečný jas hvězd a nádherna Mléčné dráhy. Se vším tím prachem v ovzduší vysoko nad nimi teď viděly víc hvězd, než když je zastíňoval světelný smog města. Měsíc zářil: srpek stříbra, podpírající síť ze zlata. Vzala dceru za ruku.

Dívčiny prsty se zdály pevné a silné v porovnání s tím, jaké bývaly dřív. Rostla. Už nebyla jejich malé děťátko. Měly tolik plánů, jak nastoupí na univerzitu, jak budou společně cestovat. To teď bylo pryč. Svět, v němž ji vychovávaly, zmizel. Pocítila bodnutí jakési viny, jako by tomu bývala mohla nějak zabránit. Jako by se na tom nějak podílela.

V houstnoucí tmě se ozývaly hlasy, i když už ne tolik jako předtím. Dříve tato čtvrt mívala svůj noční život. Hospůdky a pouliční hráči

a tvrdá, drnčivá hudba, jež nedávno přišla do módy, řinčela uličkami, jako by tam někdo vysypával cihly. Teď se lidé ukládali ke spánku, když nastala tma, a vstávali, když se rozednilo. Zachytila vůni vařícího se jídla. Zvláštní, jak dokonce obyčejná ovesná kaše může přispět k pocitu bezpečí. Zadoufala, že se starý Gino dostal k vozu, nebo že se ho ujal některý z Anniných farníků. Jinak by Anna trvala na tom, že si musí vzít část jejich zásob, a Namono by jí to dovolila.

Ale to se ještě nestalo. Není třeba přivolávat potíže, než k nim dojde. Na cestě je jich určitě ještě dost a dost. Když došly k zatáčce k Ginově uličce, sluneční světlo už pohaslo docela. Jen temná silueta Zuma Rocku se zvedala k nebi tisíce metrů nad městem. Jako by sama krajina vzdorně hrozila pěstí obloze.

„Ach,“ hlesla Nami. Nešlo ani tak o slovo, jako spíš o zatajený dech. „Vidělas to?“

„Copak?“ zeptala se Namono.

„Padající hvězda. A tamhle další. Koukni!“

Ano, mezi hvězdami, jež sice blikaly, ale držely se na svých místech, se krátce zablesklo. A znovu. Když tam stály ruku v ruce, napočítaly půl tuctu záblesků. Nějak se jí podařilo neobrátit se na útěk, nepostrčit dceru do úkrytu některého dveřního oblouku, nepokusit se ji zakrýt svým tělem. Ohlásili přece poplach, ale zbytky flotily Spojených národů zachytily právě tenhle kámen. Ty ohnivé šmouhy vysoko v atmosféře možná ani nepocházely z drti. Nebo možná ano.

Každopádně padající hvězdy bývaly kdysi něco krásného. Nevinného. Už ale nebudou, ne pro ni. Pro nikoho na Zemi. Každá ohnivá čára znamenala šepot smrti. Sykot kulky. Připomínku jasnou jako hlas. *Tohle všechno může skončit, a ty to nezastavíš.*

Další záblesk, jasný jako reflektor, vykvetl do tiché ohnivé koule, široké jako její nehet.

„Tahle byla velká,“ řekla Nami.

Ne, pomyslela si Namono. *Ne, to nebyla.*

Kapitola první: Paová

„Na tohle ksakru nemáte žádné právo!“ hulákal majitel *Hornblowera*, nikoli poprvé. „My se na to nadřeli. Je to *naše*.“

„To už jsme přece probírali, pane,“ pravila Michio Paová, kapitánka *Connaughtu*. „Vaše loď a váš náklad teď náleží Svobodné flotile.“

„To je ta vaše hovadina s pomocí hladovějícím? Lidi z Pásu potřebují zásoby, tak ať si je koupí. Moje jsou moje.“

„Jsou potřeba. Kdybyste spolupracoval –“

„Vždyť jste na nás střídali! Zničili jste nám kužel pohonu!“

„Pokusili jste se nám uniknout. Vaši cestující a posádka –“

„Svobodná flotila, doprdele! Jste obyčejní zloději. Jste *piráti!*“

Evans, její první důstojník a nejnovější přírůstek do rodiny, který stál po její levé ruce, zavrčel, jako by dostal ránu. Michio na něj vrhla letmý pohled, jeho modré oči na něj čekaly. Zazubil se: bílé zuby a až moc pohledný obličej. Byl hezký, a dobře to věděl. Michio ztlumila mikrofon, nechala z *Hornblowera* proudit příval nadávek a pokývla mu. *Co má být?*

Evans ukázal palcem ke konzoli. „Je tak naštvaný,“ řekl. „Pořád si vede svou, chudák *coyo*, jako že jsme se dotkli jeho citů.“

„Mluv vážně,“ napomenula ho, ale s úsměvem.

„Však já mluvím vážně. *Fragé bist.*“

„Křehký? Ty?“

„Ve svém srdci.“ Přitiskl si dlaň na vypracovaný hrudník. „Já? Jsem vlastně malý chlapec.“

Majitel *Hornblowera* v rádiu už přímo pěníl. Podle něj byla Paová zlodějka a kurva a osoba, které nesejde na tom, kolik dětí umře, jen když ona dostane svoji výplatu. Být jejím tátou, zabil by ji, aby už nedělala hanbu své rodině. Evans se ušklíbl.

Michio se proti své vůli také zasmála. „Jestlipak víš, že se ti pokaždé zvýrazní přízvuk, když začneš flirtovat?“

„Jo,“ kývl Evans. „Jsem jen složitá spleť přetvářky a nectností. Aspoň jsem tě trochu rozptýlil. Už jsi nad tím jeho žvaněním začínala ztrácet trpělivost.“

„Ještě jsem s ním neskončila.“ Znovu zapnula mikrofon. „Pane. Pane! Můžeme se shodnout aspoň na tom, že jsem ten druh piráta, který vám nabízí, že budete při letu ke Callisto zamčeni ve svých kajutách, místo co bych vás dala vyhodit přechodovou komorou ven? Bude to tak v pořádku?“

V rádiu se rozhostilo ohromené ticho, po němž následoval výbuch nesouvislého běsnění, jenž se postupně rozložil do vět jako *Vypijte si svoji zasranou krev* a *Zabiju vás, když to zkusíte*. Michio zvedla tři prsty. Oksana Buschová, která seděla na velitelské palubě naproti ní, mávla rukou na znamení, že bere na vědomí, a klepla na kontrolky zbraní.

Connaught nebyla loď vyrobená v Pásu. Nepocházela odtud. Postavila ji Flotila Martfanské parlamentní republiky a byla vybavena širokým spektrem vojenských a technických systémů. Už s ní létali téměř rok – po počátečním tajném tréninku. A když nastal onen den, vydali se s ní do bitvy. Teď Michio sledovala na svém monitoru, jak *Connaught* odhalila a zaměřila na nákladní lodi šest míst, kde proud zbraní lokální obrany nebo dobře umístěná střela rozpárá její trup. Zaměřovací lasery přejížděly *Hornblowera*. Michio vyčkávala. Evansův úsměv poněkud znejistěl. Vraždění civilistů zrovna nefandil. Popravdě, ani Michio by si to nezvolila, jenže *Hornblower* nesmí uskutečnit svou pouť branami a ke kdovíjaké cizí planetě, kterou si jeho cestující vybrali ke kolonizaci. Momentálně vyjednávali o podmínkách, za jakých dojde ke kapitulaci.

„Mám pálit, šéfko?“ zeptala se Buschová.

„Ještě ne,“ odpověděla Michio. „Sleduj jejich pohon. Jestli se odtud pokusí vypadnout, pak střílej.“

„Jestli se pokusí zažehnout ten poničený kužel, ušetříme munici,“ poznamenala Buschová pohrdavě.

„Někde na jejich náklad čekají.“

„Jo, to chápu.“ O chvilku později Buschová dodala: „Pořád jsou studení.“

Rádio cvaklo a prsklo. Na druhé lodi kdosi křičel, ale ne na ni. Ozval se jiný hlas, pak několik dalších, každý se snažil překřičet ostatní. Zazněl výstřel z pistole, zvuk se rádiem přenesl tence a neškodně.

Promluvil nový hlas.

„*Connaughte*? Jste tam?“

„Pořád jsme tu,“ odvětila Michio. „S kým mluvím, prosím?“

„Jmenuju se Sergio Plant,“ představil se hlas. „Úřadující kapitán *Hornblowera*. Nabízím kapitulaci. Jen aby nedošlo k žádným zraněním, ano?“

Evans se široce usmál, vítězně a současně s úlevou.

„To ráda slyším, kapitáne Plante,“ řekla Michio. „S podmínkami souhlasím. Připravte se na náš vstup.“

Vypnula spojení.

Dějiny, soudila Michio, se skládají z dlouhé série překvapení, jež se při zpětném pohledu jeví jako nevyhnutelná. Co platilo pro národy a planety a mamutí korporace, propojené se státy, platilo i pro menší osudy jednotlivců. Jak nahoře, tak dole. Podobně jako se Spolkem vnějších planet a Zemí a Martánskou parlamentní republikou to bylo s Oksanou Buschovou a Evansem Garnerem-Choi a Michio Paovou. Ostatně s každou duší, jež žila a pracovala na *Connaughtu* a jeho sesterských lodích. Šlo jen o to, že ona seděla na svém místě, velela jim a na ní spočívalo břemeno udržet je všechny v bezpečí a v pořádku a na správné straně historie. Takže i menší osobní dějiny posádky *Connaughtu* jako by se stávaly významnějšími.

Pro ni bylo největší překvapení z mnoha, když se stala součástí vojenské větve Pásu. Jako mladá žena spíše očekávala, že bude pracovat jako systémová inženýrka nebo řídicí pracovnice některé z velkých stanic. Kdyby si o něco více oblíbila matematiku, možná by to tak dopadlo. Zapsala se na vyšší univerzitu, jelikož se domnívala, že se to tak patří, a selhala, protože to vůbec nebylo pro ni. Když jí poradci poslali vzkaz, že je vyloučena, byl to pro ni otřes. Když se však ohlížela nazpět, zdálo se to očividné. Vyjasňující čocka historie.

Lépe se hodila do SVP, nebo přinejmenším do té části, do níž vstoupila. Během prvního měsíce jí už bylo jasné, že Spolek vnějších planet není ani tak typickým byrokratickým aparátem revoluce jako jakousi pobočkou, francúzou lidí z Pásu, kteří usoudili, že by něco takového mělo existovat. Voltairova společnost se považovala za SVP, ale to i skupina Freda Johnsona se základnou na stanici Tycho. Anderson Dawes jednal jako guvernér Cerery pod symbolem rozpůleného kruhu, Zig Ochoa se stával proti němu pod stejným symbolem.

Michio se léta prezentovala jako žena s vojenskou kariérou, ale v mysli si stále uchovávala vědomí, že řetězec velení je křehký. Byly chvíle, kdy si bezděčně dávala velký pozor na autority – na svou vlastní, uplatňovanou vůči podřízeným, i na tu, kterou vůči ní uplatňovali nadřízení. Právě to ji posadilo do křesla prvního důstojníka na *Behemothu*. To ji do-